

El Mont Valièr (2.838 m), anomenat el *senyor de l'Arièja*, s'alça altiu enmig del magnífic paisatge que l'envolta. Una manera elegant d'assolir aquest cim emblemàtic del Pirineu francès és la cresta de *Les Antiques*.

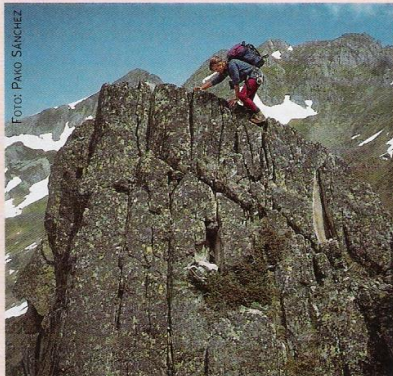

Foto: PAKO SANCHEZ

Dificultat: BD, algun pas de IV-.

Horari: de 4 a 6 h

1a ascensió: sense dades

Material: 3 o 4 pitons poden ser útils per assegurar-se en els passos difícils. Per a la resta de la cresta, amb uns quants *friends* i tascons variats n'hi haurà prou.

Allotjament: refugi dels Estanhous (2.245 m). Guardat, 75 places. (tel.: 00 33 561 96 76 22 / 00 33 561 99 29 38; oficina de turisme de Sent Gironç; tel.: 00 33 561 66 14 11). Part lliure en absència del guarda (12 places).

Cartografia:

- *Pica d'Estats - Aneto*. Esc. 1:50.000. ICC i Rando Éditions.
- *Aulus-les-Bains*. Esc. 1:25.000. IGN francès.

Accés al punt d'inici: des de Sent Gironç prenem la ctra. D-618 fins a Audressein, ens desviem per la vall de Biros i remuntem cap a l'esquerra la vall de Riberòt fins al pàrquing del final (1.000 m). Possibilitat de bivaquejar.

Aproximació: prenem el GR-10 en direcció SE. Pugem per la vall de Muscadet i després d'unes ziga-zagues (1.900 m) abandonem el GR. Seguim cap a la cabana de Taus (1.892 m; 2:30 h) i l'estany de Cruzons (2.139 m), des d'on pugem per fort pendent al coll de Cruzons (2.325 m), punt d'inici de la cresta (4 h; +1.350 m).

Recorregut: pugem entre herba i pedres fins a la cresta. Aviat trobem una secció de gendarmes que ens obliga a un breu descens pel vessant W (II+; pitó) per una placa tombada. Més tard pugem per una bavaresa (II+) fins al fil de la cresta. Trobem un bloc que passem per sobre (II°). Arribem a un promontori que voregem per la dreta per un ample relleix i que ens torna a la cresta (II°). La ressequim per una successió de blocs i trams aeris fins a un diedre oblic que

desploma lleugerament (IV-, pitó). El terreny esdevé fàcil i assolim el Rognon de les Antiques. Seguim per un tram horitzontal i aeri (II°) i una agulla que s'evita per la dreta (II°); terreny descompost. Arribem a la bretxa. Guanyem una lleixa en diagonal cap a la dreta (III+) que condueix a un diedre (III°). Seguim pel fil de l'esperó on trobem dos murs verticals (pitons, III° i III+, respectivament). L'escalada és bonica i les preses abundants, però cal tenir cura amb les pedres soltes. Mont Valierat (2.654 m, BD). Seguim cap al sud per una aresta que presenta una incòmoda secció plena de blocs solts i grava. L'escalada final al Mont Valièr, més fàcil del que sembla, es pot solucionar amb dos llargs de corda. L1: anem per la dreta de l'aresta, amb cura per la descomposició del terreny. Trobem 3 pitons seguits (III+). Superats els passos difícils, seguim per terreny de II°. L2: la roca és bona. Superem unes plaques tombades per una fissura característica (III°) fins al cim.

Descens: baixem cap al S fins al coll Faustin (2.652 m), baixem al refugi dels Estanhous (2.245 m) i seguim la vall fins al pàrquing de Riberòt (3 h des del cim; -1.838 m).

Pako Sánchez

El pic de l'Aspre, dins de terreny occità, sorprèn per la seva forma piramidal, encapçalant la llarga serra que l'uneix a la pica d'Endron. Una de les